

Nr 70.

Av herrar **Henrikson** och **Larson** i Tönnersa, om skriveelse till *Kungl. Maj:t* angående beredande åt samfällighet, bildad enligt 7 kapitlet vattenlagen, av tryggad rätt att av delägare utfå honom i visst fall åläggande bidrag.

När för torrläggning av mark genom dikning, vattenavledning m. m. en samfällighet bildas enligt bestämmelserna i 7 kap. vattenlagen, ingår däri all mark, för vilken företaget medför båtnad och vars ägare skola delta i företaget. Kostnaderna för företagets genomförande fördelas på delägarna i förhållande till den båtnad, som genom detsamma beredes respektive markområde, alltså efter vad man kan kalla båtnadstalet, vilket fastställs på i lagen närmare angivet sätt.

Har för ändamålet ett statslån erhållits, uträknas huru mycket varje delägare ärligen skall betala i avbetalning och ränta, tills lånet blir till fullo betalt. Denna annuitet blir ett fastigheten åläggande onus. Den skall upptagas på debetsedlarna, och kronan åtnjuter företräde till betalning ur egendomen, i vems hand den vara må. Härigenom blir ju icke blott statens rätt tillvaratagen utan även samfälligheten såvitt möjligt skyddad mot förlust i anledning av att en delägare råkar på obestånd.

Detta när det gäller återbetalning av statslånet.

Annorlunda ställer sig saken, när det blir fråga om kostnaderna för det färdiga dikets eller kanalens rensning och underhåll i övrigt. Sådant underhåll föreskrives i lagen skola ombesörjas av deltagarna i företaget, när någons rätt kan vara beroende därav, och i lånekontraktet med staten ha delägarna förbundit sig att vederbörligen underhålla diket eller kanalen, vid risk att hela lånet eljest kan uppsägas. Även kostnaderna för detta underhåll fördelas av laga synemän på delägarna efter båtnadstalet. Kommer nu en delägare på obestånd och råkar i konkurs, så har samfälligheten ringa eller ingen utsikt att utfå en till betalning förfallen andel i underhållskostnader. För denna fordran gives nämligen icke förmånsrätt i fastigheten. Har denna ett stort båtnadstal och de övriga delägarna kanske alla endast äro smärre fastighetsägare, blir förlusten för dessa mycket kännbar, och deras ställning kan bli ödesdiger med hänsyn till risken att få statslånet uppsagt, om de icke ensamma förmå svara för vederbörligt underhåll.

Dikets eller vattenavledningens underhåll torde få anses vara en fortsättning på själva byggnadsarbetet och i varje fall vara en förutsättning, för att företaget skall för de beträffande markområdena vara till den var-

aktiga nytta, som med företaget avsetts. Garantin för underhållets utförande synes därför böra ligga i själva *fastigheterna* och ej hos de personer, som för tillfället äro ägare till dem. Vattenlagen tvingar ju jordägare under vissa förutsättningar att deltaga i företag av ifrågavarande slag, och då synes det skäligt, att de på något sätt tryggas mot förluster på grund av andra delägarers oförmåga att fullgöra betalning till föreskrivna underhållsarbeten.

Att ordna detta på ett ur olika synpunkter tillfredsställande sätt är kanske förenat med svårigheter, men då vi anse frågan vara av den vikt att den bör utredas, få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag, på vad sätt enligt 7 kap. vattenlagen bildad samfällighet må kunna tryggas i sin rätt att av delägare utfå på hans fastighet belöpande andel i kostnaderna för underhåll av i nämnda kapitel berörda företag, som tillkommit med tillhjälp av statslån.

Stockholm den 18 januari 1926.

A. Henrikson.

Carl Larson.
